

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobců: a) K. B.,
b) E. B.
oba zastoupeni advokátem Mgr. Radkem Salajkou, LL.M.,
sídlem Hlubočepská 1156/38b, Praha

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2018, čj. 34977/18/5100-41453-712277,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobci **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Zlínský kraj, územní pracoviště ve Zlíně (dále jen „finanční úřad“), zřídil rozhodnutím ze dne 8. 1. 2018, čj. 8415/18/3301-80541-707340, zástavní právo k zajištění neuhrazené daňové pohledávky žalobce a) ve výši 7 347 557 Kč. Zástavní právo

bylo zřízeno k nemovitostem ve společném jmění manželů (žalobců) zapsaným na listu vlastnictví č. 5436 v katastrálním území Napajedla – konkrétně se jednalo o pozemky parcelní číslo st. 2990 (zastavěná plocha a nádvoří), 402/1 (zahrada), 402/14 (ostatní plocha) a budovu číslo popisné 1624 stojící na pozemku parcelní číslo st. 2990 (rodinný dům). Oba žalobci podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, o kterých žalovaný rozhodl společně napadeným rozhodnutím, přičemž tato odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí finančního úřadu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobci podali společnou žalobu, ve které uvedli, že napadené rozhodnutí vykazuje formální vadu v úvodní výrokové části. Je v něm nesprávně uvedeno, že odvolání žalobců bylo evidováno dne 29. 12. 2017, což ho činí nesrozumitelným a nepřezkoumatelným. Dále uvedli, že celá skutková podstata tvrzená finančním úřadem, na jejímž základě bylo vydáno mj. také nyní napadené rozhodnutí, je zcela smyšlená a vykonstruovaná, přičemž zpochybnili i částku daňové pohledávky.
3. Žalovaný se nevypořádal dostatečně s akcesoritou zástavního práva, ze které vyplývá, že vznik a trvání zástavního práva je úzce spjat se zajišťovanou pohledávkou. V daném případě není dána existence pohledávek, jelikož dodatečné platební výměry byly napadeny žalobami, kterým byl soudem přiznán odkladný účinek. Podmínkou pro zřízení zástavního práva je rovněž splatnost pohledávky. Vzhledem k probíhajícímu sporu ohledně samotného základu pro stanovení daně nelze hovořit o existenci daňové pohledávky, natož o její splatnosti.
4. Žalobcům nebyla dána příležitost zaplatit daň dobrovolně, nebyla s nimi projednána možnost posečkání s úhradou daně, splátkový kalendář, případně jiný, mírnější a šetrnější způsob úhrady daně. Dle názoru žalovaného by byl již okamžikem doručení dodatečného platebního výměru dán legitimní důvod pro zajištění majetku daňového subjektu zástavním právem, a to nejen bez ohledu na opodstatněnost a výši doměřené daně, ale také bez ohledu na splatnost a bez ohledu na možnosti či vůli daňového subjektu doměřenou daň v termínu zaplatit. Tímto postupem je daňovému subjektu znemožněno disponovat se svým majetkem, i když by byl dodatečný platební výměr nakonec jako nezákonný zrušen. Tím by zároveň byla oslabena funkce soudního přezkumu.
5. Názor žalovaného vychází z rozsudku, který není skutkově souladný s projednávanou věcí a nelze ho označit za ustálenou rozhodovací praxi.
6. Finanční úřad ani žalovaný nezkoumali majetkové poměry žalobců. Vznik zástavního práva by měl být subsidiárním prostředkem, jak zajistit daňovou pohledávku, která je postavena najisto. Jediným cílem finančního úřadu bylo, aby nesplatná daňová pohledávka byla co nejvyšší a finanční úřad se dostal na nemovitý majetek žalobců, což vyplývá i ze skutečnosti, že neměl zájem o vozidla a majetky nižší hodnoty.
7. Vzhledem k uvedenému žalobci navrhli, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný namítané chybné datum označil za formalistickou chybu bez vlivu na zákonnost a uvedl, že chyba v psaní byla napravena rozhodnutím o opravě ze dne 22. 11. 2018, které bylo žalobcům doručeno dne 26. 11. 2018.

9. Přiznání odkladného účinku ve vztahu k dodatečným platebním výměrům nemá vliv na jejich právní moc, pouze na vykonatelnost těchto rozhodnutí. Z pohledu zástavního práva je zásadní existence neuhrazené daně, což bylo v daném případě splněno.
10. Rozsudek, ze kterého žalovaný vycházel je skutkově souladný s nynější věcí a nejedná se o rozsudek ojedinělý. Komentář k daňovému řádu, na který odkazují žalobci, rovněž není právně závazný. Citovaná pasáž z komentáře hovoří o realizaci zástavního práva, čímž je myšleno zpeněžení zástavy a uspokojení pohledávky, nikoliv zřízení zástavního práva.
11. V dalším žalovaný vyvracel argumentaci žalobců ohledně porušení akcesority a subsidiarity zástavního práva. Jelikož se s jejich argumentací neztotožnil, navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Shrnutí dalších vyjádření žalobců

12. Žalobci zaslali soudu dne 26. 11. 2018 vyjádření ke změně napadeného rozhodnutí, jejímž prostřednictvím žalovaný opravil namítané chybně uvedené datum. Tento postup označili za porušení zákazu retroaktivity a zároveň za snahu o bagatelizaci vady. Závěrem označili další vady napadeného rozhodnutí (neúplnost firmy zástupce žalobců a uvedení neaktuálního sídla).
13. Na vyjádření žalovaného žalobci reagovali písemností ze dne 29. 1. 2019, ve které v zásadě zopakovali svou argumentaci a setrvali na žalobním návrhu.

V. Ústní jednání

14. Dne 6. 10. 2020 se konalo ústního jednání. Žalobkyně b) se jednání neúčastnila, neúčast omluvila prostřednictvím advokáta. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci,
15. Soud neprováděl dokazování.

VI. Posouzení věci soudem

16. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
17. Dle ustanovení § 71 odst. 2 soudního řádu správního lze uvést (nové) žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Z toho důvodu se soud nejprve zaměřil obsah písemností doručených soudu až po této lhůtě. Z většinové části tyto písemnosti obsahovaly rekapitulaci, či přípustné rozvedení včas uplatněných žalobních bodů, nicméně soud shledal, že vyjádření žalobců ze dne 26. 11. 2018 obsahuje i opožděné žalobní body spočívající v dříve nenamítaných formálních vadách napadeného rozhodnutí. Vzhledem k shledané opožděnosti se jimi soud nezabýval.
18. Dále se soud zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Tu žalobci spatřovali v nesrozumitelnosti vzhledem k obsažené chybě v rozhodnutí. Soud tento názor nesdílí, jelikož nepřezkoumatelnost rozhodnutí může být způsobena pouze velmi závažnými vadami formálního nebo obsahového charakteru, pro které rozhodnutí jednoduše není možné přezkoumat. V nynějším případě je napadené rozhodnutí zcela bez problému srozumitelné, jelikož je z něho zřejmé, koho se týká, o čem bylo rozhodováno a jsou

v něm zřetelně vysvětleny klíčové úvahy vedoucí žalovaného k potvrzení rozhodnutí finančního úřadu.

19. Namítaná chyba byla v rozhodnutí skutečně obsažena, nicméně soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že samo uvedení nesprávného data podání odvolání v tomto případě vliv na zákonnost mít nemůže. Naopak by tomu bylo, pokud by v důsledku této chyby žalovaný vyhodnotil podané odvolání nesprávně jako předčasné nebo opožděné. V nynější věci k ničemu takovém nedošlo a odvolání bylo meritorně projednáno. Lze tak konstatovat, že uvedení tohoto data nemělo pro závěry žalovaného žádný význam. Chyba nebyla obsažena ve výroku, ale v části záhlaví označující projednávanou věc. Ani v této části nezpůsobila jakékoli pochybnosti o tom, která věc byla žalovaným projednávána, jelikož bylo správně identifikováno odvoláními napadené rozhodnutí finančního úřadu i osoby odvolatelů.
20. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí finančního úřadu bylo vydáno až po (chybně) uvedeném datu zaevidování podaných odvolání, lze tuto vadu skutečně označit za zjevnou nesprávnost. Žalobci uvádí, že jde o absolutně odlišné datum, nicméně zjevnou nesprávnost je třeba posuzovat v každém jednotlivém případě individuálně. Proto soud nemůže souhlasit s paušální absurdností závěru, že by za zřejmou nesprávnost mohlo být považováno i uvedení řádově zcela odlišné peněžní částky. Dle konkrétních okolností případu by i taková chyba skutečně mohla být zřejmou nesprávností (například kdyby se mělo zřejmě jednat o součet jednotlivých částek, popřípadě by byla opakovaně uváděna částka zřejmě správná a jednou v důsledku pochybení částka nesprávná).
21. Soud při rozhodování vychází v souladu s ustanovením § 75 soudního řádu správního ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Z tohoto pohledu tedy nebylo relevantní, že žalovaný po vydání napadeného rozhodnutí přistoupil k opravě vytýkané chyby. Proto soud nepovažoval za nutné zabývat se dalšími námitkami žalobců, kterými tento krok žalovaného rozporovali, ani nepovažoval za nijak přínosné provádět příslušným usnesením o opravě dokazování.
22. Další žalobní body lze rozdělit do více okruhů, přičemž v zásadě představují pouze opakování argumentace uplatněné už v rámci odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že se soud při posuzování věci zcela shodl s vypořádáním odvolacích námitek ze strany žalovaného, lze ve vztahu k těmto žalobním námitkám (zejm. otázka akcesority a subsidiarity zástavního práva) plně odkázat i na obsah napadeného rozhodnutí.
23. Nejprve se soud vyjadřuje k okruhu námitek, kterými žalobci zpochybňují skutkový základ pro doměřené daňové povinnosti žalobce a), jelikož tyto námitky nejsou v nynějším řízení relevantní. K tomu lze odkázat na znění ustanovení § 170 daňového řádu a na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006-54. Z odůvodnění rozhodnutí o zřízení zástavního práva musí vyplývat existence daňové pohledávky (příp. jejího příslušenství) ve výši zajištěné zástavním právem a zároveň skutečnost, že se jedná o věc (věci) ve vlastnictví daňového dlužníka (pokud se nejedná o specifickou situaci zřízení zástavního práva k věci odlišného vlastníka s jeho souhlasem). Z hlediska posouzení splnění podmínky existence daňové pohledávky je pro soud významné pouze to, že v době rozhodování správců daně existovala konkrétní pravomocná rozhodnutí, jimiž byly jednotlivé daňové povinnosti žalobce stanoveny. Soud naopak není oprávněn v rámci tohoto řízení přezkoumávat věcnou správnost těchto rozhodnutí, resp. zda vychází z pravdivého skutkového základu (což žalobci rozporují).

Takové námitky mají své místo v rámci přezkumu konkrétních dodatečných platebních výměrů, nikoliv v řízení o přezkumu rozhodnutí o zřízení zástavního práva.

24. Z pohledu existence daňové pohledávky je nutné vypořádat otázku, jaký má vliv skutečnost, že proti některým dodatečným platebním výměrům byly podány správní žaloby, kterým byl přiznán odkladný účinek. Soud nesouhlasí s názorem uvedeným ve vyjádření žalovaného, jelikož přiznaný odkladný účinek má vliv nejenom na vykonatelnost dodatečných platebních výměrů, ale i na jejich právní moc. Respektive v důsledku přiznaného odkladného účinku je nutno na dodatečné platební výměry nahlížet tak, jako by doposud nenabýly právní moci. Soudu je i z úřední činnosti známo (řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 19/2018 a 29 Af 20/2018), že žalobce a) dne 15. 2. 2018 podal žaloby proti dvěma relevantním rozhodnutím žalovaného, přičemž oběma žalobám byl přiznán odkladný účinek (usnesení nabyla právní moci dne 20. 3. 2018).
25. Výše uvedené nemohlo mít žádný vliv na rozhodnutí o zřízení zástavního práva, neboť to bylo finančním úřadem vydáno ještě před podáním výše uvedených žalob (již dne 8. 1. 2018). K vydání napadeného rozhodnutí však došlo až dne 6. 8. 2018, tedy v době, kdy byl oběma žalobám přiznán odkladný účinek. To, že žalovaný tuto skutečnost nijak nezohlednil, soud považuje za vadu napadeného rozhodnutí. Zabýval se proto její intenzitou, resp. vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.
26. V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 19/2018 žalobce a) napadl rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno pět rozhodnutí finančního úřadu ze dne 19. 12. 2016, jimiž byla žalobci a) doměřena daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí roku 2011 a měsíce leden až duben roku 2012 v celkové výši 478 371 Kč a stanovena povinnost uhradit penále v celkové výši 95 672 Kč. V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 20/2018 žalobce a) napadl rozhodnutí žalovaného, kterým byla potvrzena dvě rozhodnutí finančního úřadu, jimiž byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za období roku 2011 a 2012 v celkové výši 358 530 Kč a stanovena povinnost uhradit penále v celkové výši 71 706 Kč. Vzhledem k tomu, že oběma žalobám byl přiznán odkladný účinek, tak ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo možné výše uvedené daňové pohledávky považovat za pravomocně existující.
27. Přestože výše popsané (a nepravomocné) pohledávky představují dohromady poměrně značnou částku (1 004 279 Kč), pro soud bylo významné, že celková výše zajišťované daňové pohledávky byla několikanásobně vyšší. I kdyby uvedená částka nebyla zahrnuta do celkové výše zajišťované daňové pohledávky, tak by stále šlo o pohledávku z pohledu zajištění řádově obdobně významnou (6 343 278 Kč oproti 7 347 557 Kč). Jinými slovy řečeno, soud dospěl k závěru, že zákonnost zřízení zástavního práva zůstala výše uvedeným nedotčena, což je rozvedeno dále v odůvodnění. Zjištěná vada ani nemohla vést k zásahu do práv žalobců, jelikož nesprávně započítanou (nepravomocnou) část daňové pohledávky nebylo možné v důsledku přiznaného odkladného účinku vymáhat realizací zástavního práva v daňové exekuci, což ostatně potvrdil ve vyjádření i žalovaný. Lze dodat, že zřízením zástavního práva i ke „sporným“ daňovým pohledávkám, nedochází ani k oslabení jejich soudního přezkumu.
28. Nad rámec k tomu soud může poukázat na to, že oběma výše zmiňovaným žalobám bylo ostatně vyhověno a napadená rozhodnutí žalovaného byla soudem zrušena (avšak rozsudek vydaný v řízení vedeném pod sp. zn. 29 Af 19/2018 byl napaden kasační

stížností, o níž je u Nejvyššího správního soudu vedeno řízení pod sp. zn. 1 Afs 133/2020). Tyto okolnosti však nemají žádný vliv na posouzení nynější věci, neboť soud rozhoduje dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

29. Pro úplnost soud ještě dodává, že řízení zmiňované žalobcem u ústního jednání (vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 Af 22/2019, tedy rovněž známé soudu z jeho úřední činnosti), v rámci kterého nynější žalobce a) napadl další dodatečné platební výměry, není pro nynější věc relevantní s ohledem na časovou chronologii. Toto řízení totiž bylo zahájeno podáním žaloby až dne 5. 3. 2019 (tedy několik měsíců po vydání nyní přezkoumávaného napadeného rozhodnutí).
30. Ač tedy soud shledal, že zástavní právo bylo zřízeno k daňové pohledávce v nesprávné (vyšší) výši, tak má rovněž za to, že se tato skutečnost nepodepsala na zákonnosti napadeného rozhodnutí, které tak nebylo nezbytné rušit.
31. V části, ve které žalobci zpochybňovali existenci daňové pohledávky argumenty zpochybňujícími skutkový základ pro vydání dodatečných platebních výměrů, soud žalobní bod nepovažoval za relevantní. V části, ve které žalobci poukazovali na přiznání odkladného účinku podaným žalobám, soud shledal, že napadené rozhodnutí i přesto ob stojí. Daňová pohledávka zajištěná zástavním právem je v řádově obdobné výši (pravomocně) existující a vychází ze součtu jednotlivých daňových povinností pravomocně doměřených dodatečnými platebními výměry specifikovanými ve výrokové části rozhodnutí finančního úřadu.
32. Další stěžejní bod sporu mezi účastníky tvoří otázka, zda lze zástavní právo zřídit pouze k pohledávce, která je splatná. Žalobci se v tomto směru opírají zejména o pasáž z komentáře k daňovému řádu (Baxa, J. a kol. *Daňový řád: Komentář*. Wolters Kluwer, 2011. Komentář k § 170.), která obsahuje informaci o tom, že vznik zástavního práva vyžaduje existenci pohledávky peněžité povahy, která je zároveň žalovatelná. Žalovaný naproti tomu svůj názor opírá o výklad daného ustanovení, který provedl Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 29. 3. 2018, čj. 65 Af 125/2016-41. Tento soud dospěl k jednoznačnému závěru, že *neuhrazenou daň ve smyslu daňového řádu, je daň, která je jako výsledek vyměřovacího řízení zapsána v daňové evidenci daňového subjektu (stanovená daň) a není zaplacená, bez ohledu na to, zda u takové daně již uplynula lhůta splatnosti*. Zdejší soud považuje tento závěr za správný, jelikož opačná úvaha (zástavní právo je možné zřídit pouze k zajištění neuhrazené daňové pohledávky, která je již splatná) by oslabil zajišťovací funkci tohoto institutu. Ten by se tak stal v podstatě pouze nástrojem exekucním. Smyslem zřízení zástavního práva má naopak být motivace dlužníka k řádnému splnění dluhu a vytvoření přiměřené jistoty pro věřitele spočívající v možnosti uspokojení z jiného dostatečně hodnotného majetku pro případ, že dlužník závazek nebude moci řádně a včas splnit. Striktní požadavek na zřizování zástavního práva pouze ke splatným pohledávkám by se mýl se smyslem tohoto institutu. V podrobnostech soud odkazuje na precizní argumentaci obsaženou v odůvodnění citovaného rozsudku.
33. Žalobci řadou námitek zpochybňovali „závažnost“ citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jelikož neprošel testem ústavnosti, nebyl přezkoumán Nejvyšším správním soudem a nejedná se o pramen práva. Soud uvedené námitky souhrnně odmítá jako nedůvodné. Závěry soudů v kontinentálním systému práva nemají postavení obecných závazných právních pravidel, nicméně jim nelze odpírat argumentační význam. Je to

právě podrobně vyargumentovaný systematický rozbor právní úpravy provedený tímto soudem, který svou přesvědčivostí ob stojí oproti argumentaci žalobců, nikoliv skutečnost, že závěr byl přijat konkrétním soudem. Závěrem vysloveným v judikatuře lze argumentovat i v případě, pokud nebyl předmětem přezkumu ze strany soudů instančně nadřízených. Takový požadavek totiž z ničeho nevyplývá, ač samozřejmě potvrzení závěru nadřízeným soudem bude mít na argumentační sílu konkrétního závěru pozitivní vliv. Stejný vliv by měla i skutečnost, pokud by se jednalo o názor v judikatuře dlouhodobě ustálený, nicméně ani to není obligatorním požadavkem pro to, aby mohl uvedený názor najít svůj odraz v rozhodovací činnosti správních orgánů (potažmo jiných soudů).

34. Argumentace žalobců nadto není založena na správné úvaze, když svůj závěr vyvozují z izolované pasáže komentářové literatury bez ohledu na její kontext. Přitom právě z kontextu je zřejmé, že požadavek na existenci „žalovatelné“ pohledávky byl vysloven spíše jako kontrapozice k tzv. naturálním obligacím, nikoliv k nesplatným pohledávkám. Příslušný komentář totiž uvádí, že *vznik zástavního práva (obecně) předpokládá existující platnou pohledávku peněžité povahy (pohledávka nepeněžité povahy by takto mohla být zajištěna jen, pokud by šlo její hodnotu vyjádřit penězi jakožto náhradním plněním), která je zároveň žalovatelná (naturální pohledávka by nestačila), způsobilý předmět zástavního práva a některou ze skutečností požadovanou zákonem ke vzniku zástavního práva.*
35. V další části své argumentace spočívající v tvrzeném porušení zásady subsidiarity žalobci zjevně zaměňují okamžik realizace zástavního práva (tedy zpeněžení zástavy a uspokojení pohledávky) a okamžik vzniku zástavního práva. K realizaci zástavního práva lze skutečně přistoupit subsidiárně až poté, co dluh nebyl splněn řádně a včas. Stejný požadavek ovšem nelze vztahovat k předcházející fázi, tedy ke vzniku zástavního práva, jak ostatně vyplývá z již dříve uvedeného. Se vznikem zástavního práva také nejsou spojeny tvrzené negativní důsledky, jelikož žalobci nejsou v dispozici s nemovitostmi nijak omezeni.
36. Soud rovněž nepochybuje o tom, že zřízení zástavního práva lze v daném případě považovat za přiměřený prostředek zajištění budoucí úhrady daňové pohledávky. Finanční úřad dle soudu zkoumal majetek, kterým žalobce a) disponoval dostatečně. Žalobci ostatně neuvedli v konkrétní rovině žádná tvrzení, proč (konkrétně) měl být postup finančního úřadu nesprávný. Vzhledem k tomu, že zástavním právem zajistil poměrně vysokou daňovou pohledávku (více než 6 milionů), je logické, že jako zástavu vymezil nemovitosti ve společném jmění žalobců, a nikoliv automobily ve vlastnictví žalobce a), které byly v evidentně nižší hodnotě než daňová pohledávka (automobily byly registrovány v letech 1998 a 2002). Rovněž není bez významu, že uvedené nemovitosti již byly zajištěny smluvním zástavním právem.
37. Závěrem soud opětovně zdůrazňuje, že je nutno vnímat rozdíl oproti zřízení zástavního práva a jeho realizaci v daňové exekuci, jelikož z argumentace obsažené v žalobě vyplývá, že žalobci tento rozdíl víceméně pomíjí. Zřízení zástavního práva bylo v nynějším případě zákonné, jelikož jím byla zajištěna existující neuhrazená daňová pohledávka žalobce a), přičemž zastavené nemovitosti v jeho vlastnictví (resp. společném jmění manželů – žalobců) lze považovat za přiměřenou zástavu.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
39. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
40. Žalobci neměli v řízení o žalobě úspěch, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. října 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu